

Media: ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ **Page:** 89-90 **Published at:** 02-07-2023
Author: **Surface:** 1122.68 **Circulation:** 32170
Subjects: cm²

**ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΚΑΤΑΛΕΙΦΟΣ**
Ο καταξιωμένος
ηθοποιός
ερμηνεύει
τον Οιδίποδα
επί Κολωνώ,
στην ομώνυμη
τραγωδία
του Σοφοκλή
σ. 2

Δημήτρης Καταλειφός

Ο καταξιωμένος ηθοποιός ερμηνεύει τον Οιδίποδα επί Κολωνών, στην ομώνυμη τραγωδία του Σοφοκλή

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΜΥΡΤΩ ΛΟΒΕΡΔΟΥ

«Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΑΜΗΧΑΝΙΑ»

Είναι η πρώτη φορά που ο Δημήτρης Καταλειφός αναλαμβάνει έναν από τους κορυφαίους ρόλους στο αρχαίο δράμα – ενώ έχουν περάσει τριάντα χρόνια από την τελευταία κάθοδο στην Επίδαυρο. Είναι ο Οιδίπους στον «Οιδίποδα επί Κολωνών» του Σοφοκλή, σε σκηνοθεσία Γιώργου Σκευά. Και προετοιμάζεται για αυτή την αναμέτρηση.

Νιώθετε σχεδόν πρωτόγνωρη στην Επίδαυρο;

«Έχω να παίξω από το 1993, στις “Βάκχες” του Ευαγγελίτου. Οπότε, ναι, τώρα είναι η πρώτη φορά που έχω τον ρόλο του τίτλου σε μια τραγωδία».

Τι κρατάτε από τότε;

«Ότι είναι ένας χώρος μαγικός, με μια αίθουσα ζεστασιάς. Τώρα δεν ξέρω, δεν σκέφτομαι καθόλου ούτε την Επίδαυρο ούτε την περιοχή. Είμαι σκυμμένος στο έργο, που με έχει γοητεύσει. Κάθε μέρα το βρίσκω όλο και πιο συγκλονιστικό. Νιώθω πολύ ωραία που συνεργάζομαι με τους συγκεκριμένους ανθρώπους. Προσπαθώ να απολαύσω την διαδικασία, με σκηνική».

Ποια είναι τα εφόδιά σας;

«Εγώ δεν έχω εμπειρία με την τραγωδία, κάτι που μπορεί να είναι και καλό και κακό, με την έννοια ότι αφήνω την ψυχή μου κι όπου με πάει. Ασχολούμαι, μελετάω, σκέφτομαι, αλλά θα ήθελα αυτή η παράσταση και ο ρόλος μου να έχει μια αθωότητα. Μου αρέσει που είμαι άπειρος, το απολαμβάνω».

Συνήθως αυτός ο Οιδίποδας είναι ρόλος τέλους, όχι αρχής...

«Δεν ξέρω πώς τα φέρνει η ζωή, ειδικά όταν κάνεις ένα έργο όπως αυτό, που σου λέει ότι δεν μπορείς να είσαι σίγουρος για τίποτα. Όλος ο Σοφοκλής, με την έννοια των δύο “Οιδιπόδων”, μιλάει γι’ αυτό το ευμετάβλητο της μοίρας. Λυπάμαι πολύ που απέφυγα την τραγωδία. Τώρα καταλαβαίνω τι καταπληκτικό θέατρο είναι. Αν υπήρχαν δυνάμεις, ευκαιρίες, τύχη, θα μου άρεσε να ασχοληθώ ξανά».

Σας προκαλούσε φόβος;

«Ναι, όπως κι οι ανοιχτοί χώροι. Εμένα η τραγωδία μου δημιουργεί πάντα μια αμηχανία. Το κάνεις προσπαθώντας να αναβιώσεις πώς γινόταν παλιά ή σκέφτεσαι τι σου λέει σήμερα... Άλλοτε πετυχαίνει, άλλοτε όχι. Είναι ένα θέατρο καταρχήν δικό μας, και για τους ηθοποιούς μια τεράστια άσκηση. Βέβαια δεν παίζουμε την ψυχρά τραγωδία αλλά τις εκάστοτε μεταφράσεις, κι αυτό διαφοροποιεί τα πράγματα. Ακόμα και μέσα από αυτή τη σύμβαση, έχει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον – σπουδαία κείμενα όπου αναγνωρίζεις πολλά σημερινά θέματα».

Όπως;

«Πρώτα απ’ όλα το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, αυτό το τερατώδες μυστήριο του να ζεις, να υποφέρεις, να αντέχεις και να πεθαίνεις – η πορεία κάθε ανθρώπου. Μόνον που ο Οιδίποδας άντεξε τα μαρτύρια που του έβαλε η ζωή, πέρασε τα πένδηνα. Και είναι σαν οι θεοί, η μοίρα, να του επιφύλαξαν στο τέλος έναν θάνατο ηρωικό. Όταν κατάλαβε ότι έγινε ένα περιπλανώμενο τίποτα ήταν σαν να του είπαν οι θεοί, “τώρα αξίζει να πεθάνεις σαν ήρωας”.

«Μεγαλώνοντας γίνομαι όλο και πιο προβληματισμένος, δεν έχω τον ενθουσιασμό της νεότητας» λέει ο Δημήτρης Καταλειφός

Γι’ αυτό υπάρχει ο Οιδίποδας Νο 2 – για να πεθαίνει εξιλεωμένος».

Πού συναντά η παράσταση το τώρα;

«Ιδανικά θα θέλαμε να συνομιλεί το κλασικό με το σήμερα. Είναι όμως τόσο δύσκολο να πετύχει – μακάρι να συμβεί. Πιστεύω πάντα στο τελικό αποτέλεσμα: Αν σε συναρπάσει και σε συγκινήσει, με όποιον τρόπο και να έχει συμβεί αυτό, κλασικό, μοντέρνο, πολύ μοντέρνο, πειραγμένο, δεν έχω στεγανά. Το θέμα είναι κάτι να σε συγκινήσει. Αυτό το έργο μιλάει για έναν εμφύλιο πόλεμο – πώς να μην σκεφτείς τη Ρωσία και την Ουκρανία; Αυτά τα έργα είναι σπουδαία, διαχρονικά. Μετά, η Αθήνα παρουσιάζε-

ται σαν η ιδανική πόλη που δυστυχώς δεν υπάρχει στην εποχή μας, με δικαιοσύνη και ανθρωπιά, η ιδανική δημοκρατία που θα θέλαμε αλλά δεν βρίσκουμε».

Είστε καχύποπτος απέναντι στην εξουσία;

«Τώρα πια ναι, πολύ. Μεγαλώνοντας γίνομαι όλο και πιο προβληματισμένος, δεν έχω τον ενθουσιασμό της νεότητας».

Σας απογοήτευσαν ιδέες που πιστέψατε;

«Πρέπει να επικαιροποιηθούν και οι υποσχέσεις και οι πράξεις της Αριστεράς, στην οποία πάντα πίστευα και εξακολουθώ να

πιστεύω, σαν μια δυνατότητα, σαν κάτι που δίνει ελπίδα στον κόσμο. Αλλά πρέπει να βρει μια γλώσσα, έναν τρόπο, μια συνοχή, που θα την κάνει πιο αποτελεσματική. Η Δεξιά ήταν πάντα πιο συγκροτημένη, πιο σαφής. Η Αριστερά πρέπει να βρει τον βηματισμό της – τον ψάχνει».

Σας εξέπληξε το αποτέλεσμα των εκλογών;

«Ναι, αυτή τη μεγάλη διαφορά δεν την περίμενα. Ισως είναι ένα μάθημα για να σκεφτεί κανείς τα λάθη και να τα αντιμετωπίσει πιο σοβαρά. Η Αριστερά είναι απαραίτητο να υπάρχει ακόμα και ως αντιπολίτευση – προχωράει τον κόσμο σε κάτι. Τώρα πώς θα γίνει αυτό, είναι και θέμα του κόσμου».

Το ρόλο παίζει σήμερα το θέατρο;

«Το θέατρο έχει γίνει κι αυτό προϊόν. Πάει πολύ καλά από άποψη προελεύσεως κόσμου, υπάρχουν τρομερά ταλαντούχες νέες δυνάμεις – στη σκηνοθεσία, στην υποκριτική, κι από τον κορονοϊό και μετά έχει μεγάλη άνθηση. Αυτό που έχει χαλάσει είναι το κοινό που πάει στο θέατρο – πολλοί πάνε για να φωτογραφηθούν. Δεν σέβονται το θέατρο όπως παλιά, σαν κάτι που θα σε κάνει να σκεφτείς, που θα σε προβληματίσει. Τώρα είναι, σε μεγάλο βαθμό, μια έξοδος που συμπληρώνεται από φαγητό, ποτό. Το ποσοστό των πραγματικά θεατρόφιλων αισθάνομαι ότι καταπέζεται, στριμνιχνεται, συρρικνώνεται. Κρίμα. Γιατί η ίδια η τέχνη του θεάτρου πάει καλύτερα».

Φταίει δηλαδή το κοινό, η εποχή;

«Όταν το κοινό έχει φτάσει στο σημείο να μην μπορεί να ζει χωρίς κινητό και το κινητό είναι ο υπ’ αριθμόν ένα καταστροφικός του θεάτρου... Γενικά ζούμε μια εποχή που βαδίζει προς μια μετάλλαξη. Αυτό δεν μπορεί να μην επηρεάσει και το θέατρο, θετικά-αρνητικά, γιατί έχει πάντα σχέση με την εποχή του. Σίγουρα περνάμε σε μια άλλη εποχή και γι’ αυτούς που κάνουν θέατρο και γι’ αυτούς που βλέπουν. Υπάρχει ένα τεράστιο ζήτημα, η διάρκεια μιας παράστασης – να είναι σύνομη, για να τελειώσει και να πάμε για ποτό. Αυτό αλλάζει τα πράγματα. Κι αυτό είναι τρομερά αρνητικό και παγκόσμιο».

Συνεχίζετε με την ποίηση και τη ζωγραφική;

«Κυρίως με την ποίηση. Η ζωγραφική, που μου αρέσει πολύ, θέλει χρόνο που δεν διαθέτω. Βγήκε τώρα και η τρίτη συλλογή (σ.σ.: “Επί κλίνης κρεμάμενος”, Πατάκης), άκουσα και κάποια μπράβο που πάντα σου δίνουν χαρά. Είναι ένας καινούργιος τρόπος που καταλαμβάνει όλο και περισσότερο χώρο μέσα μου – μεγαλύτερο κιόλας».

Το μπράβο, το χειροκρότημα, το έχετε πάντα ανάγκη;

«Είναι μια επικοινωνία, μια ενθάρρυνση σε μια δουλειά και μια τέχνη που από χέρι ζητάει την επικοινωνία – και είναι μέσα στην ανασφάλεια. Οπότε, ναι, είναι κάτι πολύ σημαντικό. Κι αν όχι ως μπράβο, τουλάχιστον η αίσθηση ότι κάτι από αυτό που κάνεις ακούμπησε το κοινό, δεν το άφησε αδιάφορο – είναι ο λόγος για να κάνεις θέατρο».

Όσο μεγαλώνετε, νιώθετε περισσότερο ασφαλής στο θέατρο;

«Ποτέ δεν αισθάνθηκα ασφαλής. Ισως αυτή η ανασφάλεια έχει μια γοητεία που σε κρατάει σε μια ζωντάνια».

«Λυπάμαι πολύ που απέφυγα την τραγωδία. Τώρα καταλαβαίνω τι καταπληκτικό θέατρο είναι. Αν υπήρχαν δυνάμεις, ευκαιρίες, τύχη, θα μου άρεσε να ασχοληθώ ξανά»